

I Kärlekens komedi fick jag åter visa mig i trikåer. En recensent blev förtjust och sa att en dansör på Operan kunde vara avundsjuk.

Men han hade kanske aldrig varit där.

Det var en behändig föreställning, som kom in på de minsta scenerna.

Bussen vi kallade blåklockan strejkade, och vi fick åka till hotellet efter föreställningen i en stor fin herrgårds-vagn med en stereo, som lät oss höra Maria Callas i vinternatten. Norrskenet utanför gav en värdig kuliss till hennes makalösa stämman.

Vid ett tillfälle snöade det så mycket att publiken inte kunde komma.

Vi fick ledigt och kunde se den första hjärtoperationen på tv.

Det var märkvärdigt att se ett blottat hjärta, som pumpar blodet runt under vår levnad.

Vi hade roligt, men tanken att detta skulle vara resten av mitt liv, att som skådespelare kуска runt i en buss med en föreställning om dagen, var något, som gav en tveksam förtjusning.

Majken och jag hade fått en son, och han behövde nog sin pappa lika mycket som jag behövde honom.

Men det skulle bli en resa till, för Sandro Malmkvist sökte en roll till Te och sympati, som man tyckte jag skulle söka.

Många unga skådespelare spelade upp, och jag blev naturligtvis glad och smickrad att telefonen ringde och talade om att den åtråvärda rollen blivit min, och åter få spela mot Sigbritt Molin.

Jag skulle vara den förälskade pojken, som var kär i lärarens hustru.

Det var inte svårt att bli förälskad i Sigbritt

I pjäsen var hennes man, som spelades av Cotti Chave,

inte förtjust, men sympatierna var på vår sida.

Jag fick nytta av det lilla jag kunde på min gitarr, för jag skulle sjunga, eller snarare nynna en kärleks-sång på mitt rum för mig själv.

Det var känslor alla kände igen sig i och tacksamt att framföra.

Roland Bengtson hade givit mig ett lätt arr. som jag klarade.

Teaterbarnet Claes Sylwander hade släpp sin ateljé Jaeger, gått tillsammans med mig i Göstas skola och var nu turnéledare samt hade en roll i pjäsen.

När han gick på skolan bjöd han oss alla på en utflykt till familjens Herrhaga, med ungdomlig yra och kärleksförklaringar åt alla håll.

Han fotograferade också hela elevkullen, med sin förnämliga utrustning.

Eivor Landström, som också var med på turnén, berättade ett minne hon hade av Rune Lindström. Att han på en stökig midsommarfest, rest sig, och läste om Maria, som går över ängarna, och att det blivit knäpptyst, då hundratals människor såg henne komma.

Alla sinnen öppnades på vid gavel, och ord om evigheten bäddade in de som ville lyssna.

DET VAR MIN SISTA TURNÉ och familjen var glad över att pappa kommit hem. Men de som kunde ge ett arbete hade inte varit otåliga.

Man undrade bara var man varit, för koll på vad som hände i landsorten hade man inte.

En och annan filmdag kunde rädda den dagens middag.

Räddningen kom att bli Ungdomsgårdsteatern. Det fanns ett femtiotal gårdar, som nu skulle erbjudas små föreställningar.

Lars Hofgård var en drivande eldsjäl, som trodde på nyttan av att spela för ungdomen, och erbjöd mig att spela Higgins. Språkprofessorn kanske hade något att säga, om språket i förändring

Jarl Kulle var också aktuell på Oscars, medan några killar undrade om Olle Frenzel, är han känd. Nä du tänker på Isa Qvenzel.

Dennis Dahlsten var sopåkaren med rött på näsan. Och Ulla Blomstrand spelade Eliza.

Kulisserna, rekvisitan, kläderna och belysningen fick rum i våra små bilar och gick in på de minsta ställena.

Jag var med i ett tiotal uppsättningar, som vardera spelades femtio gånger. Det var inte väl betalt, men höll familjens utgifter på rätt sida av misären.

Fattades det pengar var jag cykelbud, för att stämpla hos Teater-förbundet kändes inte rätt för mig som var frisk och kunde arbeta.

Det gav mig motion och frisk luft.

Yngve Gamlin var kund i budfirman och blev förvånad då jag ringde på.

Vi hade ju träffats på Teatern i Gamla stan, och jag förklarade att jag inte hade något annat jobb.

Vi repeterar något nytt på Knäpp Upp, vill du vara med, vilket var givet. Det finns en liten roll som Piccolo, som inte är besatt. Jag ska tala för dig. På så vis kom jag till Knäpp Upp och fick spela mot Isa Qenzel.

Pappa, pappa, stackars pappa. Mamma har hängt dig i garderoben, och jag känner mig så nere.

Jag skulle röka marijuana och lyftes i en lina från scengolvet. Men minns inte handlingen. En engelsk firma skötte säkerheten, när vi flög över scenen, in bland etablerade artister. Det var även meningen att jag skulle hjälpa Bengt Berger, som var insipient, och hade mycket att göra.

Felix Alvo hade slutat som svajmastartist och slagit ihop sig mer Povel Rammel, som öppnade Jubileumsrevyn med att svinga sig i en lina från balkongen till scenen, där han »knäppte upp« alla knappar.

Martin Ljung, Brita Borg, Gunnver Bergkvist, Rolf Bengtson, Sune Mangs och Sten Ardenstam... Orkestern var ledd av Leif Asp, som förstod sig på Povels musikaliska underfundigheter. I baletten fanns även Britt Eklund, som bytte namn och karriär.

Det stod Knäpp Upp med stora bokstäver på bussen jag körde. Och var som en Eriksgata bland vinkande människor.

I bussen åkte baletten och musikerna. Jag hade tre sysslor förutom att jag var chaufför, skötte jag perukerna och hade även några anteér.

Teddy Holmberg, van från cirkus basade för att det stora tältet kom på plats i tid.

Jag själv sov i bussen i en sovsäck på baksätet. Det var sommar och ett sätt att spara av traktamentet.

Britt, som senare bytte namn lånade mig sitt badkar på Stadshotellet i Kalmar. Men vi badade inte samtidigt, vilket hade varit roligt, då hon var en liten läckerbit. Med hennes senare karriär hade det kunnat bli en löpsedel.

Jubileet skulle naturligtvis firas, vilket gjordes i Gävle, då vi fick en ledig kväll

Samling utanför hotellet på förmidagen, där en buss väntade, som skulle ta oss till okänt mål. För att vi skulle klara strapatserna, som väntade, fick vi en påse med färdkost, som bestod av en korvbit och ett stycke bröd och en snaps.

Bussen slingrade sig igenom Gävle och alla blev som fågelholkar.

Den stannade vid en station, där en röd matta rullades ut och en mässingsorkester spelade allt vad dom orka-

de. Så småningom kom rälsbussen, och förväntan var på topp. Spekulationerna, att Felix skulle vara ombord be-sannades inte. Det var i stället inspicienten Bengt Berger utklädd som guide, som skulle lotsa oss tillbaka. Och vi stannade till vid Gevalia, där man frikostigt delade ut te-påsar från Lipton. Färden gick vidare till en antikhandel, där moraklockor tjänstgjorde som bord åt champagnen, som kylslagen väntade oss. Ett foto med magnesiumblixt förevigade sällskapet, som fortsatte mot badhuset, där Näcken spelade vid bassängkanten.

Martin Ljung hoppade från högsta svikten, och vi alla visade våra färdigheter efter förmåga, för att sedan dricka kaffe med tårta, vid kanten av bassängen.

Det var slutet på första akten, som skulle följas av andra på kvällen.

Vi fick en välbehövlig vila, och samlades i hotellets matsal, som var möblerad som ett klassrum, med Povel i katedern.

Naturligtvis fick hans primadonnor sitta bredvid honom i tur och ordning, vid de olika rätter som bjöds.

Povel visade sig från sin bästa sida. Och vi gjorde lika dant. Det var generöst, festligt och oförlömligt.

Teatern lever på sina effekter, så nästa produktion var en gigantisk resväska, som tog upp hela scenen. Genom dess mun kunde vi göra våra entréer. Martin Ljung var tullare och skulle hålla ordning, på bland andra Elisaveta och Stig Grybe.

Föreställningen flyttade till Cirkus i Göteborg.

Sten Kärby lyckades skjuta upp rivningen av ett magnifikt hus på Avenyn, där vi »småfolket« kunde få bo. Värmepannan kunde startas så de stora rummen kunde åter bli trivsamma.

Jag kunde ta Majken och Sigvard plus några tälmmöbler med mig i bilen, som halkade genom Sverige i snöglopp.